

THƠ : Tô Hữu Quy

MONG EM

Em hãy về thăm anh nhưng xin đừng hẹn trước
Cho đường dài và thân gầy đổ bóng liêu trai
Để anh ngồi đây ghép một thành hai
Rồi có thể anh ghép hai làm bốn...

Em hãy về thăm anh nhưng xin
đừng tính lời tính vốn
Cho những ngân hàng hẹp quá
không đủ chứa yêu thương
Để anh ngồi đây gỡ những mối tơ vương
Rồi lỡ anh chết lây ai mà hờn đổi

Em hãy về thăm anh nhưng xin đừng buồn
vì hạnh phúc xa tầm tay với
Cho mắt em sâu năm tháng rước Thu về
Để chân trời giăng mắc nỗi xa quê
Rồi em ủ hương gió lồng trong tóc rối

Em hãy về thăm anh nhưng đừng bắt anh xin lỗi
Cho lời buồn lạc điệu giữa hư không
Để anh ngồi đây nhìn sợi nắng vắt qua sông
Rồi anh thở men đời cay đắng tẻ

Em hãy về thăm anh nhưng xin đừng kể lể
Cho tóc em xanh như cây rừng
không nhuộm vẽ héo hon
Để anh mừng chân em gót nhỏ còn son
Rồi anh nhớ khoảng trời xa cao lồng lộng

Em hãy về thăm anh nhưng xin đừng lo
vì khung trời quá rộng
Cho trăng gầy không soi đủ sáng lối em đi
Để anh buồn sao mỗi tuần một phút chia ly
Rồi anh giận cả cuộc đời chua đắng

Em hãy về thăm anh nhưng xin
đừng sợ trời mưa trời nắng
Cho hòa bình cất tiếng hát ru trẻ nhỏ trong nôi
Để anh bơ phờ vì rượu nồng cổ đắng khô môi
Mà quên đêm cả tháng ngày buồn vui chấp nổi

Em hãy về thăm anh nhưng xin
đừng quay về vội
Cho hai tâm hồn khấn khít và
những ngón tay mềm vụng dại đan nhau
Để anh ngồi đây nghe thoảng hương cau
Rồi anh nhớ ngày xưa còn trên tay mẹ ẵm

Em hãy về thăm anh nhưng xin
đừng ngại anh nhìn em say đắm
Cho tay dài không nổi hết những giấc mơ
Để anh ngồi đây mê mãi làm thơ
Rồi ngoảnh lại thấy hồn anh bỏ ngõ